

Zsaluk

A börtön vasrácsos ablakait kívülről fazsalukkal látták el. Ezekkel nem lett biztonságosabb a börtön, viszont sötétebbek és levegőtlenebbek lettek a cellák. A napfény nem hatolhatott be, éjjel-nappal égő villanykörtek szórták a fényt. A zsaluk mozdulatlan lapjai csak fölfelé engedtek némi kitekintést: a fákra, a füvekre, az égre – a kint levő járókelőkre semmi-képpen.

Valaki, talán Szilágyi Sándor azt mondta: Ez az a hely, ahol

megérthetjük a zsoltár szavait: szemeinket az égre emelhetjük, ahonnan jön a mi segítségünk. (Zsolt 123,1)

Lőrincz János lelkész, apró termetű könyvmoly, akinek műveltségénél csak a gyermeki hite volt nagyobb, negyed tüdővel került a börtönbe.

– Jenő, megesznek itt bennünket a szekusok! – mondta a marosvásárhelyi cipész testvérünknek, aki a legsötétebb időkben is tüzet gyújtott Maros megyében az elhidegült és megfélemlített lelkekben. Bölcsessége több teológiával és doktorátussal felért.

– Azt hiszed, János, miattuk kerültünk ide? Nézz csak szét, és látni fogod, Isten küldött ide minket.

És ez a halálra vált Lőrincz János túlélte a börtönt, és túlélte az egész rendszert.

Jézust nem a szegerek tartották a kereszten, mondta Szent Klára, hanem érettünk való szeretete – ismételtük váltig.